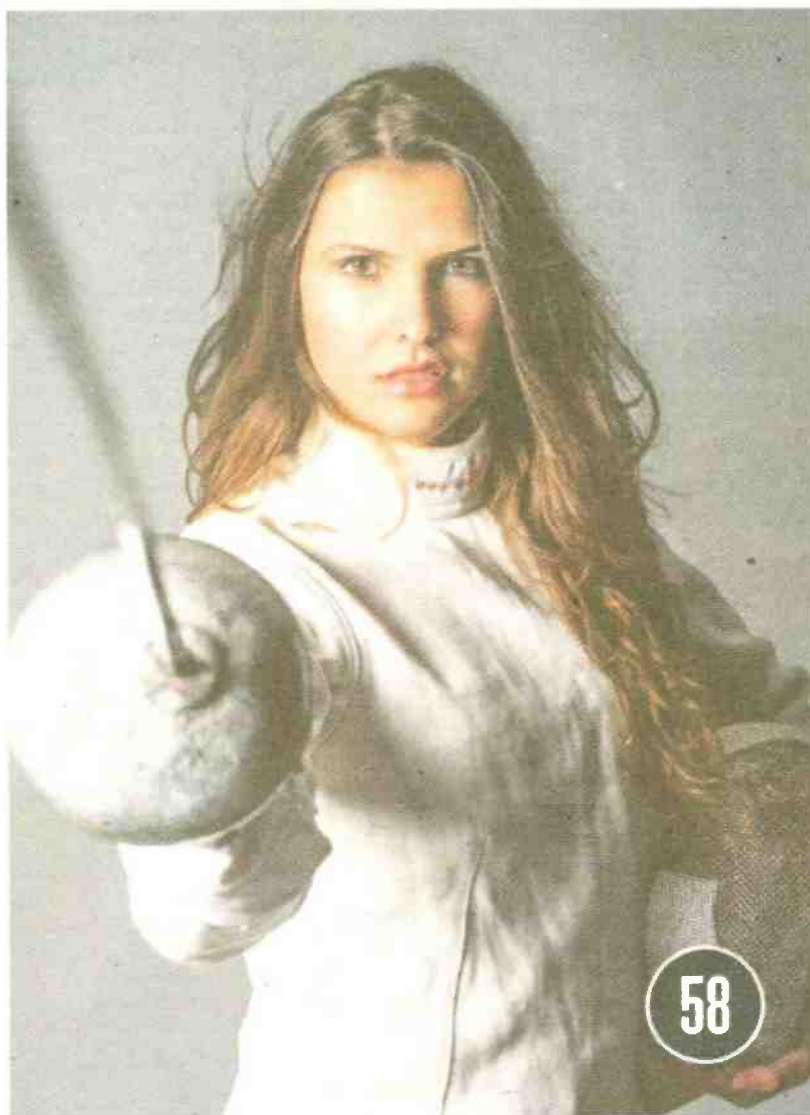

12.29x19.09	1/4	עמוד 58	ידיעות אחרונות - 7 ימים	11/2014	45221242-2
אתנה - המועצה לקידום נשים ונערות בספורט - 42840					

58 על חרבה

האם הסייפת אביטל מרניוק (22) תהפוך לתקווה הגדולה של ישראל לאולימפיאדת ריו 2016? / סמדר שיר

22.47x30.36	2/4	עמוד 58	ידיעות אחרונות - 7 ימים	11/2014	45221244-4
אתנה - המועצה לקידום נשים ונערות בספור - 42840					

סמדר שיר + צילום: גבריאל בהרליה

בלי מימון או ספונסר, אבל עם מדליית זהב בתחרות סוף בבלגרד, אביטל מרניוק, 22, כבר מסתערת על החלום הגדול: אולימפיאדת ריו 2016. אחרי הכל, הסייפת האשקלונית, שהעבירה את מבצע "צוק איתן" בין האימונים למקלט, רגילה לקרבות. לסמדר שיר היא מסבירה גם למה היא דוחה את המחזרים, ואיך משלבים בין דוגמנות לסימנים כחולים מדקירות של היריבה

סימנים הכחולים שמ-עטרים את זרועותיה ורגליה של הסייפת המצטיינת אביטל מרניוק כבר גרמו לכמה גבות להתרומם עוד כשהייתה תלמידה כתיכון באש-קלון, עיר מגוריה. "רק בהתחלה", היא מדגיגה. "אבל היו מורים ששאלו אותי אם הוריי מרביצים לי ולהבדיל - אם אני מזריקה סמים".

בחיוך רחב היא מרימה את גביע הזהב, שאותו קיבלה אחרי שזכתה במדליית הזהב בתחרות אליפות העורלם שהתקיימה בבלגרד באוקטובר האחרון - חיוך שלא נמחה מפניה אפילו כשהיא מספרת על פרשת הרכים שבה היא ניצבת.

"אין מי שיממן אותי", היא מודה. "כבר אמרו לי שלתחרות הבאה כנראה אצטרך להביא אוכל מהבית".

וזח בותסביל?

"ברור, אבל נראה לך שזה מה שישבור אותי?"

בחדרה הקטן והעמוס בגביעים מצהירה מרניוק, 22, שאין לה ארץ אחרת. "הרבה מהסייפים שהתאמנו איתי בנבחרת הנוער קיבלו מלגות לכמה אוניברסיטאות בארצות-הברית והמשיכו שם. אני קיבלתי הזמנה מהרווארד ועל המקום אמרתי 'לא, תודה'. אני הכי גאה במדינה שלי ואני הכי לא 'מחאת המילקי'. נכון, לא קל

כאן, אבל הקשיים האלה גם מכינים אותי לקרב".

מרוסיה בגאווה

את הפטרויות שלה, היא מספרת, ספגה מאמה, אנג'לה, 45, שעלתה לכאן עם הוריה ב-1990. "אמא שלי התאהבה בארץ, אבל גם לא יכלה להוציא מהראש את החבר שלה, שנשאר במולדובה. במשך כמה חודשים הם החליפו מכתבים ארוכים עד שהיא חזרה למולדובה. הם התחתנו שם ואבא שלי, איגור, בא ארצה בעקבותיה למרות שהוא לא יהודי. אני כבר נולדתי בארץ, בפתח תקווה, חברית גאה".

בגיל חצי שנה עברה לאשקלון, ומאז היא שם. "סבתא וסבא שלי, שגרים מעלינו, לימדו אותי קרוא וכתוב ברוסית כשהייתי בגן, ובכיתה א' הייתי המתורגמנית שקלטת את העורלות החדשות שלא ידעו מילה בעברית. רק המבטא מסגיר את המוצא שלי, אבל כשקוראים לי 'רוסייה' אני בכלל לא נעלבת", היא מצהירה.

למועדון הסיף באשקלון הגיעה רק בסוף כיתה ד'. בכיתה ה' כבר התאמנה פעמיים בשבוע, שהפכו עד מהרה לחמש פעמים בשבוע. "כבר בתחרויות הראשונות הבאתי הביתה גביעים. המתחרה שלי הייתה מיכל שימבוביץ' ממעלות, שהפכה לחברה טובה שלי. בכיתה ו' החלטתי לפרוש כי נמאס לי השתעממתי. אם אני תמיד מדורגת או במקום הראשון או השני, אז לאן אפשר לגדול? אבל המאמנים שלי, אלכסיי בלוקופיטוב וגרגורי בסקין, לא ויתרו עליי, כל הזמן צילצלו שאחזור,

או 'לפחות תשמרי על הכושר'. עניתי להם, 'אל תדאגו, אני רוקדת בלט ומחול מודרני'. אחרי שנה נשברתי. התגעעתי. גם הבנתי שבתחרות ריקודים יכולים להציב אותי בשורה האחרונה, בגלל שאני גבוהה, ואילו בסיף אני יכולה לממש את הפוטנציאל שלי".

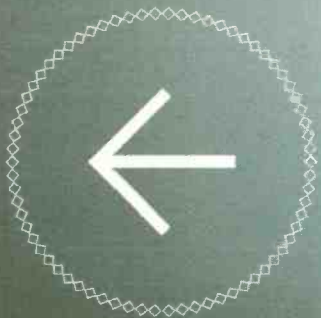
היא חזרה למועדון בכיתה ח', בגיל 13, "ישר לתחרות פתיחת עונת הנוער, ולקחתי את המקום השני. זה היה כבוד להפסיד לסייפת בת 15. בסוף התחרות המאמן גרגורי קרא לי ולעוד שלושה בנות, ואמר: 'אני בן אדם רציני, כשאני ני משקיע זה עד הסוף, ולכן חשוב לי לדעת עד כמה אתן רציניות. אתן מוכנות לתת את כל הנשמה ולא לקטר שזה קשה ושאינן לכן זמן?' בלי לחשוב פעמיים אמרתי 'כן'. לא אמרתי, צעקתי. והשמחה שלי גברה כשגרגורי הביטח שההורים לא יצטרכו להוציא כסף על בגדי הסיף, שעולים המון. קיבלתי הכל מהמועדון - מכנסיים, מעיל, מגן לב שנראה כמו שרוול, מסכה, כפפה ודקר".

מרניוק בחרה בדקר. "יש שלושה סוגי סיף, היא מסבירה, "רומח, דקר וחרב. בדקר המטרה היא לדקור ולפגוע בכל הגוף של זו שמתחרה מולי, ולהגן על עצמי מפני הדקירות שלה. שתינו מהוכרות לכבלים של חשמל, ובכל פעם שאחת מאיתנו דוקרת, נדלקת נורה. ברומח יש חוקים שונים, מותר לדקור רק באזור החזה והבטן, ובחרב המטרה היא להצליף בפלג הגוף העליון, כולל בראש".

27.63x30.01	3/4	עמוד 59	ידיעות אחרונות - 7 ימים	11/2014	45221258-9
אתנה - המועצה לקידום נשים ונערות בספורט - 42840					

אביטל מרניוק. "הגוף שלי נשבר הרבה אבל הרוח שלי חזקה"

הכני חדה שיש

45221909-2	11/2014	ידיעות אחרונות - 7 ימים	עמוד 60	4/4	25.16x34.63
אתנה - המועצה לקידום נשים ונערות בספורט - 42840					

נשמע קצת אכזרי.

"מכנסי הסיף תפורים מבר עכה, כך שזה פחות כואב ממה שזה נשמע, אבל דקירה היא דקירה", היא מצביעה על כתם סגול בקרסולה. "כשאני מתחרה מול חברה, אני משתדלת להיות יותר עדינה, אבל בתחרויות בחו"ל אין לי סנטימנטים. אני רוצה לנצח. קרב זה קרב".

קרב נגד החברה

בגיל 15 החלה לטוס לתחרויות, ושנתיים לאחר מכן, בתחרות גביע העולם בשוודיה, כבר מצאה את עצמה מול מיכל שימנוביץ', חברתה הטובה. "שתינו עלינו לגמר גילאי 17 וכל מי שצפה בנו חשב שזה מביך שהחברות הופכות ליריבות, אבל שתינו לקחנו את זה בקלות מפני שידענו שלא משנה מי תזכה - שתינו נעמוד על הפודיום".

איך הרגשת אחרי שניצחת? ברור ששמחת?

כשפרץ מבצע "עופרת יצוקה", הזמינה אותה שימנוביץ' לביתה במעלות. "נסעתי אליה כי פחדתי מהאזעקות, והופתעתי לגלות שבצפון הכל רגוע, כאילו שזו ארץ שונה. הלכתי עם מיכל לתיכון שלה, וגם התאמנתי במועדון הסיף שם, אבל כשחזרתי הביתה גיליתי שהפסדתי הרבה חומר בכיתה".

ואיך הלך לך בבחינות?

"יותר מבסדר", היא מסמיקה, "וגם זה בודות מה שלמדתי בסוף. אני אף פעם לא כונה על מועד ב', תמיד נבחנת במועד א', כאילו שהוא האופציה היחידה. כמו בקרב".

כשהתקרב מועד גיוסה לא היו לה תחלוצות. "מאז ומתמיד ידעתי שאני רוצה לשרת כספורטאית מצטיינת, מפני שזו הדרך הכי טובה שלי לתרום למדינה. הציבו אותי כפקידה במשרד כושר קרבי ושם התחשבו באימוני הבוקר שלי, והשלמתי שעות בארגון אירועי ספורט בכפר הנופש באשקלון, לחיילים קרביים".

באחת מנסיעות הבוקר השגרתיות שלה, מאשקלון לבסיס שבקריית מלאכי, קיבלה הצעה לרגמן, והפעם החליטה להיענות בחיוב. "בתיכון צמחתי לגובה 1.82 מטר, ובכל פעם שיצאתי לקניון או לים ניגשו אליי כל מיני צלמים ושאלו אם אני רוצה לרגמן. לכולם עניתי, 'תודה, אין לי זמן'. אבל כשניגשה אליי באוטובוס ציפי אדיס, הבעלים של סוכנות 'טיאליו מודלס', פתאום אמרתי לעצמי: 'למה לא? הרי כבר יצאתי מהלחץ של הבגרות'. נסעתי לפגישתה בתל אביב, חתמתי על חוזה, עשיתי בוק יפה, הצטלמתי לסרט פרסומת לספא שעלה באינטרנט, וגם עשיתי שתי תצוגות אופנה. אם יבואו עוד הצעות - אשמה. זה כסף קל. לא נולדתי במשפחה עשירה, אף פעם לא ביקשתי דמי כיס מהוריי ותמיד מימנתי הכל לבד".

איך?

"בתיכון נתתי שיעורים פרטיים בעברית, 15 שקל לשעה, ואף פעם לא ביוזמתי. תמיד שמתי את הכסף בצד. אחר כך התחלתי למלצר וחסכת לרישיון נהיגה. אמרתי לבחור: 'אני חייבת לעבור בטסט ראשון, כי נגמר לי החסכונות', אבל לא בגלל זה הוא העביר אותי. בכל תחומי החיים אני מכוונת מטרות, תמיד שואפת להיות הראשונה".

בואי נדבר על כסף.

מרניוק מושכת בכתפיה. "אין כסף. במשך שנתיים קיבלתי מהוועד האולימפי ומאתנה (המועצה הציבורית לקידום נערות ונשים בספורט - ס"ש) מלגה חודשית של 1,000 שקל שהספיקה למימון הטיסות. בתקופת הצבא קיבלתי מהם 300 שקל לחודש, שה-

"הפסיקו לי את המימון, כך שאת הטיסה לתחרות בבלגרד מימנתי מהכסף האחרון שנשאר לי מהמלגה ומהכיס שלי. אם בתחרות הבאה אצטרך לממן גם את הטיסה וגם את האוכל, אולי לא אוכל לטוס. אבל הקשיים האלה גם מכינים אותי לקרב"

היא תגיע לאולימפיאדה האירופית שתתקיים בקיץ בבאקו, וגם לאולימפיאדת ריו 2016. אבל זה באמת לא תלוי רק בה".

צטרפו ל-500 שקל של המשכורת שלי כחיילת, והרגשתי עשירה. אבל עכשיו המלגה נפסקה מפני שנכנסתי לקבוצת הבוגרים שבה קשה יותר להגיע להישגים. למה?

נו לוגו

כדי להגשים את החלום היא מתאמנת מדי יום ("חוץ משבת, לא בגלל שאני רתייה, אלא בגלל שהגוף דורש יום אחד למנוחה"), שלוש שעות עם המאמן האישי שלה בבוקר, ובערב עם כל המועדון. "באימונים אני מסייפת מול בחורים וכי שיוצא לי לנצח סייף גבר, זו שמחה כפולה", באמת שווה". במקביל היא עובדת בעמותה לקידום הספורט באשקלון ובעת החלה ללמוד מינהל עסקים וספורט, במסלול משולב של

בתחרות גביע העולם בבלגרד באוקטובר. "רוב הסייפות רק מתחילות את הקריירה בגיל 27 ואני נחשבת לתינוקת"

מכללת רופין ומכון וינגייט. "בשנה הראשונה זה יומיים בשבוע, כך שאמשיך להתאמן". זו מכללה פרטית.

"את מספרת לי? לקחתי הלוואה מהבנק. ביומיום אני לא זקוקה להלוואות, אני לא מבזבזת. מותגים לא מדברים אליי בכלל". הוריה התגרשו לפני שנה, וכיום היא חיה עם אמה, אחותה מרסל (12), שכבר הולכת בדרכה, גם מסייפת וגם מדגמנת, והכלבה ליסה. ארבעתן עברו יחד את "צוק איתן".

"היו מלא אזעקות אצלנו, המון-המון, ומזל שכייפת ברזל נתנה לנו תחושת ביטחון. מועדון הסיף נסגר, אבל קיבלתי אישור מיוחד להתאמן לכד. באולם יש מקלט והייתי כמו יריו. סייפתי, רצתי למקלט וחזרתי. באמצע המלחמה טסתי לאליפות העולם ברוסיה ולא הלך לי טוב, גם בגלל הלחץ וגם בגלל דלקת בכתף. הסייפות מאסטוניה, שביקרו במחנות אימונים בישראל והכירו אותנו כבחורות שתמיד שמחות, התפלאו לראות אותנו מדוכאות. הן ידעו שאני גרה באשקלון ושאלו אם אני בוכה בגלל דאגה לאמא ולאחותי. הסברתי להן שזה בגלל שבאימון הבוקר קיבלנו בוטסאפ הודעה על 13 חיילים שנהרגו בעזה".

הלו"ז הצפוף שלה לא כולל זוגיות. "היה לי חבר כמשך ארבע שנים, דניאל לנדאו, סייף ממעלות", היא מרצינה. "הכרתי אותו אצל מיכל. טסנו ביחד לתחרויות, התאמנו ביחד והיה לי קשה מאוד לסייף נגדו. כל הזמן צחקתי ולא התרכזתי. לפני שנה נפרדנו בידירות, מפני שבדיוק סיימתי את הצבא ועלתה השאלה אם לעבור לגור ביחד. הרגשתי שזה עוד מוקדם".

מתחילים איתך?

"המון, אבל סטוצים לא מעניינים אותי וקשר רציני עוד לא מתאים לי. מבחינתי, להתחתן זה להביא ילדים ולהקים משפחה ואני לא רוצה לעשות את זה בידיים ריקות. זה יקרה רק אחרי שאגמור את התואר הראשון".

תגיד, את אף פעם לא נשברת?

"הגוף שלי נשבר הרבה. אחרי תקופה ארוכה של אימונים וטיסות, הוא קורס ומכריח אותי להיכנס למיטה לשבוע של שינה, אבל הרוח שלי חזקה. לפני כל קרב אני מרימה את הראש, עוצמת את העיניים ואומרת 'תודה, אלוהים'. אני לא מודה לו אחרי שניצחתי, אלא על שהוא עוד לי להגיע עד לכאן".

ssidi@bezeqint.net

ארוכה הדרך לריו

צפויה תחרות עיקשת בין מרניוק ליתר חברותיה לנבחרת

החשובה ביותר מבחינתה צפויה להיות תחרות הקריטריון האירופית שתיערך באפריל 2016. ישראל תוכל לשלוח רק סייפת אחת לתחרות הקריטריון, כשההערכה תהיה למי שתחזיק בדירוג העולמי הגבוה יותר. הרבר מביטח תחרות עיקשת בין מרניוק לבין יתר סייפות הנבחרת: פולינה מלנטייב, אקטרינה דירדון, ניקול טל ואניה לונדון.

נכון לעכשיו, מרניוק הנמצאת במקום ה-172 בעולם היא המדורגת גבוה ביותר מבין סייפות הדקור הישראליות, אך את הנדרות הדירוג הרלוונטיות לאולימפיאדה הן יחלו לצבור רק החל מאפריל 2015.

את הניקוד בדירוג העולמי צוברות הסייפות דרך הישגים בתחרויות הסבב השנתי (לדוגמה: מרליית הזהב שבה זכתה מרניוק בגביע העולם בבלגרד העניקה לה ארבע נקודות דות דירוג), וכמובן תוצאות באליפות העולם ואליפות אירופה.

אליסף העואל

ענף הסיף מופיע במשחקים האולימפיים ברציפות מאז האולימפיאדה הראשונה בעת המודרנית ב-1896. ישראל שלחה בעבר סייפים רבים למשחקים האולימפיים, אך לאולימפיאדה האחרונה בלונדון לא הצליח לעלות אף סייף משלבנו.

נבחרת הנשים בדקור, שבה חברה מרניוק, עברה בשנים האחרונות טלטלה עם פרישתן של הסייפות נעם מילס ודנה סטרלינקוב, אלופת עולם בגילאי קדטיות, וההחלטה שקיבלה אלונה קומרוב, אף היא אלופת עולם לקדטיות, לעבור לרוסיה.

ההעפלה לאולימפיאדה בסוף נעשית באמצעות אחד משני מסלולים: קבוצתי או אישי. נכון לעכשיו, לאחר הטלטלה שעברה, נבחרת הדקור לנשים ממוקמת נמוך בדירוג העולמי, וסיכוייה להתברג בין שמונה הנבחרות שיקבלו את הכרטיס הקבוצתי לאולימפיאדת ריו הינם קלושים ביותר.

האפשרות הריאלית יותר של מרניוק להגיע לריו היא דרך המסלול האישי, כשהתחרות